

Faksimil

Peter Lidbaum, *Resa till Australien/Japan, september 1996*,
14 p.

[Reseberättelse, illustrerad. Avresan skedde 21 sept. 1996. Dokument från tiden då, enl berättelsens första stycke, Synex-medarbetarna är i färd med att leverera en betaversion av Panorama för Macintosh. Synex Information var ett litet företag, grundat 1993, som hade förbindelser med forskningsprogrammet Digital litteratur. Från starten var fyra personer verksamma och de blev aldrig fler: Hasse Haitto (exekutivt ansv.). Peter Lidbaum och Magnus Tobiasson (systemutvecklare, programmeringsvirtuoser), samt Donald Broady (blygsam roll som styrelseordf.). Inom Synex utvecklades först det SGML-baserade dokumenthanteringssystemet SGML Darc, och därefter bl.a. världens första SGML-browser (senare marknadsförd som SoftQuad Panorama, en föregångaren till HTML och XML-baserade webbbrowsers) för internet.]

Lidbaum, Peter
Resebrev
avses 21 sept 1996

Resa till Australien/Japan, September 1996

Lördag

Kvällen innan vi åkte iväg var jag kvar länge på jobbet, en betaversion av *Panorama* för Macintosh skulle vara levererad till SoftQuad innan jag åkte, för att de skulle kunna jobba med den medan jag var borta. Klockan 02.30 på lördag natt/morgon gav jag emellertid upp och satte mig på tunnelbanan hem. Var hemma strax efter klockan 03.00, så då var det hög tid att börja packa ihop allting jag skulle ha med mig. Vilket inte var så *våldigt* mycket egentligen, det enda *riktigt* nödvändiga var väl vår portabla dator som står hemma hos mig i normala fall. Den tryckte jag ner i min bag för att bära som handbagage, vågade inte riktigt checka in den i min resväska med tanke på hur de brukar behandla dylika på flyget. Vore inte så kul att stå på konferensen utan dator. Som en följd vågade mitt handbagage *betydligt* mer än min resväska. Innan jag stack iväg passade jag på att diska av de senaste veckornas disk som stod i köket (våldigt tyst och försiktigt, eftersom det var mitt i natten) och stöka av lite i största allmänhet (röja en fri passage ut till dörren). Kvant över fem kollade jag fyra gånger att jag stängt gasen, läste dörren och travade iväg med långa steg upp mot Skärmarbrink.

När jag kom in till jobbet var Hasse redan där och höll på att fixa med de saker vi skulle ta med oss, reklamblad och dylikt. Tillsammans slog vi in montern i skyddsplast och promenerade med allt bagage bort till Kornhamnstorg, där vi hittade en fast-pris-taxi (295:-) ut mot Arlanda.

Avfärd

Trots att det var lördag och klockan inte ens sju på morgonen var det totalpackat med folk i utrikeshallen på Arlanda, det var kö till *samtliga* incheckningsdiskar, ända ut till dörrarna. Lyckligtvis flöt det på *ganska* bra, så vi hann just inte bli stressade. För de flighter som började närma sig gick det ett par tanter runt i hallen och frågade "är det någon som ska till Oslo klockan 07.20?". Dessa fick då följa med henne till en annan kö och checka in där. Till slut när vi *nästan* var framme kom de och ropade på alla som skulle till Londen 07.55 (och dit hörde då vi), men vi hade is i magen och stod kvar, det var så pass många andra som följde med att "snabbkön" verkade bli ett långsammare alternativ.

När vi kom fram och checkade in sa tanten att vi bara kunde få boardingpass till London, och att vi måste gå till Qantasdisken och hämta boardingpassen till resten av resan där. Vilket väl lät OK, vi var ju ändå tvungna att slå ihjäl ett par timmar på Heathrow, så lika bra att kunna göra det med någonting nyttigt. Vårt bagage vågade tillsammans bara 37.4 kg, allt tungt låg som sagt i mitt handbagage.

Klockan var nu *ganska* mycket, men vi hann ändå gå in i Taxifreeshoppen och handla. Jag handlade en flaska *Grönstedts* och ett par öl (med älgar på), Hasse köpte en uppsättning småflaskor med 12 svenska snapsar att ge till japanerna senare i veckan. Därbland en miniflaska med *Beska Droppar*, i julas tog vi med oss en hel liter Beska Droppar till SoftQuad som julgåva (Donalds idé), och det tog inte lång

tid innan samarbetet med dem skar sig totalt. Både Hasse och jag anar ett samband. Hasse köpte dessutom en dalahäst att ge till *Harry Justice*, amerikanen på *Fujitsu* som vi har haft mest kontakt med, och som varit och hälsat på oss ett par gånger.

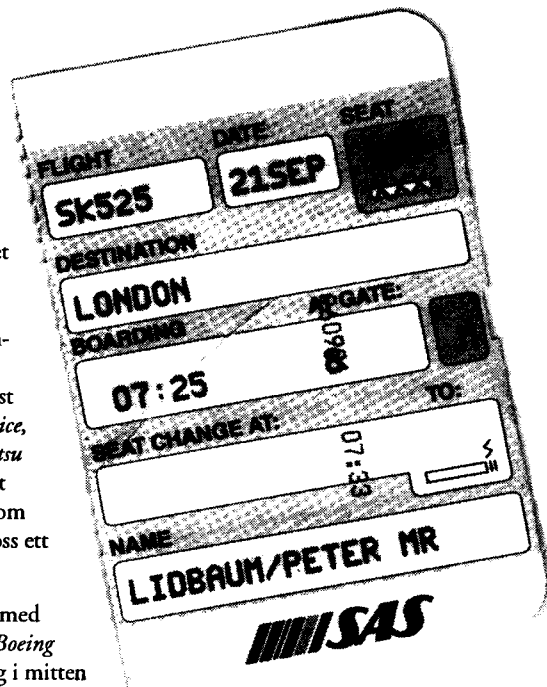
Till London flög vi med SAS, planet var en *Boeing 767*. Våra platser låg i mitten (man sitter 2-3-2 i en 767), och vilket normalt innebär att man får lite extra benutrymme. Här var det dock inte frågan om *lite* extra utrymme, snarare var det som om hela stolsraden framför var bortplockad. Jag kunde sitta i stolen och sträcka på benen rakt ut, och det var *ändå* trettio centimeter från fotsulorna till sätet framför. Fantastiskt! Jag lyckades plocka åt mig *både* en Dagens Nyheter och en Svenska Dagbladet, men jag hade inte riktigt någon lust att börja läsa dem utan stoppade ner dem i min bag.

Flygturen gick snabbt och bra. Bredvid mig satt en övervintrad hippie i 55-60-årsåldern och sov. Jag ska ta min far i örat och få honom att lova att han *aldrig aldrig aldrig* skaffar hästsvans, det ser bara patetiskt ut på alla som fyllt 25. Jag höll mig vaken hela tiden, satt och bläddrade i ett specialmagasin från SAS (som ju fyller 50 år i år) med en massa bilder på gamla flygplan.

London Calling

Efter knappt 2 timmar var vi framme, men vi tvingades cirkla runt runt i tio minuter kring någon Londonförort i väntan på att det skulle bli vår tur att landa. När vi kom ner taxade vi (i en halv evighet—Heathrow är en *stor* flygplats, med *många* läckra plan) i till terminal tre. Väl ute ur planet fick vi promenera långt (med min tunga bag i handen, 70cl konjak gjorde den inte precis lättare) för att komma till disken för *Transit Check-in*. Där fanns det två köer, en kort för Qantas och en *ännu* kortare för Singapore Airlines. Tyvärr sköttes båda av samma människa (en negress med flätor) och eftersom Singaporeflighten låg närmare i tiden hade de högre prioritet än vi. Bakom oss stod en amerikansk tant som lät stressad, och som säkert skulle ha trängt sig före oss i kön om vi bara inte sett så bredaxlade och hotfulla ut.

Med våra boardingpass i handen gick vi så in i transithallen för att vänta några timmar. Precis som JFK-flygplatsen i New York var det här en flygplats som min käre far *inte* skulle ha tyckt om, inte tillstymmelse

[1996-09-21 sid. 1]

Carrier	QANTAS	
SEQNBR	144	Boarded
Destination	SYD	LHR
Flight	QF2	Seat
Boarding Time	1205	60B
		Date
		21SEP
		Gate

till fönster någonstans. Först gick vi runt i alla butiker och såg oss omkring. Hasse köpte nya *Tom Clancy* i miniformat för tio pund i en av bok-handlarna, i övrigt tittade vi bara. *The Nature Company* hade några väldigt intressanta saker, bland annat en snurra som ritade mönster och spelade melodier, samt en pryl som trotsar all beskrivning—en magnetisk järnbit som liksom *flöt* ovanpå en annan magnet, den *svävade* i tomma luften, och när man satte snurr på den så verkade den aldrig vilja sluta rotera. Vi

stod båda och tittade fascinerat, länge.

Efter att ha tömt ut alla affärer gick vi in på en pub som låg i ett hörn av hallen, *The Shakespeare Ale House*. Där tog vi oss varsin pint öl, Hasse tog en *Guinness* och jag en *Flowers Ale*. Klockan var i och för sig bara 10.30, men som han advokaten *Lionel Hutz* i *The Simpsons* sa när han ville bjuda på en slurk för att fira att han fått sitt mest uppenbara fall av falsk marknadsföring sedan hans mål mot filmen *The Neverending Story*—"Yes, but I haven't slept in *days*".

När ölen närmade sig sitt slut märkte vi att vi började bli ganska hungriga, så Hasse gick och beställde varsin Ham, Lettuce & Tomato-macka. Den smakade väldigt gott, men eftersom vi var i England hade kocken hållt upp en halv påse potatiships ovanpå mackorna. Till dem så delade vi på en stor flaska *Newcastle Brown Ale*.

Vid tolvtiden gick vi bort för att kolla monitorerna, och då hade vår flight hunnit komma upp på listan, så vi gick bort till den gate som listades. Denna låg långt långt bort, och min väska tycktes väga mer och mer för varje meter. Det var just inga fönster här heller, så det var svårt att utöva *planespotting*.

Aeronautiska drömmar uppfylls

Vi fick boarda ganska tidigt, och hamnade på plats 60A och B (av 77). Planet var en Boeing 747-400, mitt absoluta favoritplan som jag velar flyga med jättelänge. Vi bytte

så att jag skulle få fönsterplats, Hasse hamnade i mitten, och längst ut satt en snäll tysk tant, hon såg ut som om hon skulle ha kunnat spela Rödluvans *mormor* i en eventuell filmatisering.

Vi lyfte på utsatt tid (13.05) och flög över Engelska Kanalen och Tyskland/Ungern. Sedan försvann den automatiska kartan som visar var man befinner sig från skärmarna och de började visa filmer istället. Den första var *Fargo*, en våldsam sak med *Peter Stormare* som skurk och sedan kom *Eddie* med *Whoopie Goldberg* som basketcoach. Jag tittade inte på

någon av dem, jag tyckte att det skulle vara för intellektuellt krävande. Istället satt jag med korsorden i tidningarna jag plockade med mig från förra flighten. DN:s lördagskruss var snabbt avklarad, men det i SvD tog längre tid, det höll jag på med ända till Sydney. Till lunch fick man välja mellan fisk och fläsk, jag valde fisk men fick fläsk. Hasse sa att fisken var smaklös, fläsket var i alla fall starkt kryddat.

När filmerna var slut kom kartan på igen, vi hade flugit över södra Ryssland och rundade nu Afghanistan, vi följde precis gränsen mot Pakistan innan vi flög in över Indien. Solen hade nu gått ner, så man såg just ingenting. Hasse sov, jag kämpade på lite mer med mina korsord och försökte läsa i den bok jag plockat med mig hemifrån, *Atlas Shrugged* av *Ayn Rand*. Tittade ut genom fönstret ibland, då och då märktes det att vi flög över bebodda områden. Passerade bland annat alldeles ovanför *New Delhi*, annars var det jämnsvart. Vid ett tillfälle när jag tittade ut genom fönstret såg jag ett mötande flygplan, som låg obehagligt nära, jag trodde att flygkorridorerna låg *ordentligt* separerade från varandra.

Söndag

Vid halvsextiden på morgonen (lokal tid) började det bli ljust, och frukost serverades, Mixed Grill. Detta innebar stekta småkorvar som såg ut som avkavade ni-vet-vad, med champinjoner och potatis. En av de manliga flygvärdarna spillde kaffe på den snälla tyska tanten, så hon fick pengar till kemtvätt. Jag hade planer på att försöka få dem att spilla kaffe på Hasse, så att vi *också* skulle få pengar.

Boeing 747-400, världens vackraste flygplan!

Nu flög vi in över Thailand. All mark verkade vara uppodlad i små rektangulära lotter, de flesta verkade stå under vatten (risodling?). De floder som ringlade sig fram var oerhört brungula, och livligt trafikerade.

Vi landade i Bangkok. Vi kunde ha suttit kvar om vi velat, men efter att ha suttit i samma stol i nästan 13 timmar kände man att det vore bra att få sträcka på benen. När vi kommit ur planet fick vi gå hit och dit i en del korridorerna och trappor innan vi kom tillbaka till gaten där folk stod och väntade. Hasse tog ett kort på mig med planet i bakgrunden, det är coolt med en egen resefotograf!

På vägen tillbaka till våra platser inne i planet stannade kön upp och jag skulle luta mig mot väggen, utan att märka att jag stod bredvid en öppen garderobsdörr (den slutade på 1.75:s höjd ungefär, i min ögon-

Artikelförfattaren och hans mage på flygplatsen i Thailand, i väntan på att få kliva på planet igen...

höjd syntes den inte). Så istället för att landa med axeln lite nonchalant mot väggen försvann den in och jag slog huvudet i väggen, ganska hårt. Måste ha varit tröttare än jag kände mig.

Vi lyfte igen vid tiotiden, Snälla Tyska Tanten steg av i Bangkok och ingen tog hennes plats, så vi fick plötsligt lite mer utrymme att breda ut oss på. Härifrån var maten bättre, först fick vi pasta till "brunch". Nyäten och däst blev jag plötsligt så oerhört trött att jag bara tog min kudde, lutade mig mot fönstret och somnade. Hasse buffade på mig och frågade om jag skulle se *Mission Impossible* igen, men jag bara grymtade något till svar och somnade om.

Down Under

När jag vaknade till hade vi kommit in i Australien, vi låg någonstans strax ovanför *Alice Springs*. Landskapet under oss var totalt öde, sand och sten så långt ögat såg. Inte en väg eller annat tecken på mänsklig aktivitet inom synhåll. Efter ett tag serverades middag, jag åt en biffstuvning som var god, Hasse åt en Thai kyckling som han sa var det bästa han ätit på ett flygplan. Strax innan landningen började en av kaffebyggarna i köket (som var alldeles bredvid våra platser) läcka, så det rann ut en flod av kaffe framåt förbi våra platser.

Sen var vi framme i *Sydney*, resan från Bangkok tog "bara" knappt nio timmar. Vi kom ur planet, och genom passkontrollen utan problem, vi hade ju redan ordnat med visum. Däremot tog det ett tag innan väskorna kom, de kom dessutom upp på två olika bagagesnurrar, så vi var tvungna att stå och titta än på den ena, än på den andra, för att se på vilken de skulle komma upp. Vi var vid det här laget så pass trötta att vi inte riktigt kom ihåg att vi var två, att vi kunde ha kollat en snurra var.

Med allt i behåll gick vi så igenom tull och karantän. Hasse visade upp montern för ointresserade tjänstemän, och dessutom två chokladkakor som han köpt men inte ätit upp. Det är ganska stränga karantänregler i Australien, man får i princip inte ta med sig just någonting ätbart. För i tiden gick de dessutom igenom flygplanen direkt efter landning och

sprejade alla passagerare med *desinfektionsmedel*, men det hade de tydligen slutat med nu.

Ut i ankomsthallen. Hasse gick fram till en disk och frågade om bästa sättet att ta sig in till stan, och vi gick ut till en väntande minibus som tog oss och ett tiotal andra till våra respektive hotell. Chauffören körde som en vilde, jag hade dessutom råkat sätta in min bag med datorn bland det andra bagaget i släpvagnen efter bussen, så jag kände mig lite orolig att någon annan passagerare skulle plocka med sig den. Bussen hade just ingen fjädring heller, och för varje gupp i gatan kände jag hur hårddisken kraschade.

I ett hotell på andra sidan jorden

Vi var de sista passagerarna han släppte av, vid vårt hotell *Hyatt Regency*. Hotellet var sexkantigt och högt (33 våningar), relativt modernt. Vi fick varsitt rum på 17:e våningen, Hasse i 1701 och jag i 1709. Efter att ha fräschat upp oss i en dryg kvart möttes vi ute vid hissarna för att ta oss en liten kvällspromenad. Försökte titta på stjärnorna för att se hur de ser ut på den här sidan jorden, men det var för mycket ljus från staden för att de skulle synas. Däremot märker man att *månen* inte ser ut som den brukar, den är liksom upp-och-ner.

Hotellet låg i *Kings Cross*, den stadsdel som är centrum för allt *sex och snusk* i Sydney. Tydligen hade det blivit uppstädat på senare år, inkastarna på porrklubbarna förseddes bland annat med obligatoriska ID-kort för att minska deras benägenhet att slå folk på käften. Det var en rätt lustig mix av butiker, varannan var en porrklubb, varannan någonting seriöst—bank/McDonalds/bilaffär (100 meter från hotellet låg en som sålde *Rolls Royce*) eller så.

Det var ganska varmt och skönt ute, så vi fortsatte promenaden in i bostadskvarteren i stadsdelen *Woolloomooloo* (det *stavas* faktiskt så!) lite längre bort. Nu började vi dock bli ganska hungriga, så vi gick tillbaka till en restaurang som vi passerat tidigare (som var öppen 24 timmar om dygnet). Jag åt en *New York Sirloin Steak* och Hasse tog en *Chili*

Vårt hotell, Hyatt Regency, sett från William St.

[1996-09-21 sid.3]

dyrare än beräknat. Vi gick runt hela rasket utvändigt och tog en massa bilder, men skippade den guidade turen. Istället gick vi runt hamnen upp till *The Rocks*, den äldsta stadsdelen i Sydney, numera renoverat och uppsnopsat och mest befolkat av souvenirbutiker och gallerier. Påminde lite om de östra delarna av Gamla Stan, fast med nyare hus. I en souvenirbutik hittade vi *Simpsonsslipsar*, och Hasse köpte tre stycken, en åt oss var och en till Magnus, med bolagets MasterCard. Tyvärr hade den jag *ville* ha en stor fettfläck på sig, så jag fick välja en annan. Våldigt många butiker sålde typiska australiska saker, bumeranger, läderhattar, och ihåliga eukalyptusstammar som används som "blåsinstrument" av urinvånarna.

Modemproblem

Nere på stan igen gick vi in i en datorbutik och köpte oss ett modem att ta med till hotellet, för att försöka logga in på vår dator hemma och läsa mail, via telefonen på hotellrummet. Vi gick tillbaka i riktning mot hotellet, ner längs *Oxford St.*, en charmig affärgata. Ett par kvarter längre ner passerade vi genom ett distrikt som påminde om *Kings Cross* utanför vårt hotell, fast i homo-variant, en skylt skrek ut *All-Male Live Show*. Sydney har de senaste åren tagit över från San Francisco som metropol för världens homosexuella, min guidebok påstod att det finns cirka 500.000 homosexuella i Sydney, av en befolkning på 3.5 miljon.

Hasse blev kissnödig, och började se mer och mer plågad ut ju längre vi gick. Vi gick in på en restaurang vid namn *RamBaa* för att äta middag, och Hasse (som vid det här laget såg ut att ha kunnat kissa på scen, inför publik) *sprang* direkt in på toaletten. Kyparen som dök upp med menyv var *definitivt* en av de 500.000. Både Hasse och jag åt en chick liten pizza, med Tandoorikyckling, broccoli och Mango Chutney på. Till efterrätt tog vi en liten paj med apelsinklyftor i, mycket läckert. Varsin cappuccino efteråt.

Australiska 2-dollarsmynt är—apropå ingenting—identiskt lika stora som svenska 10-kronor (samma färg också!), med lite färre rännor på sidan bara. Synd att de är värda ungefär lika mycket. Australiska sedlar är också ganska intressanta, de har alla ett litet "hål" i sig som är täckt av en genomskinlig plastbit.

Vi fortsatte *Oxford St.* ännu längre ner och tittade in i några bokhandlar, men till slut började vi bli trötta och återvände till hotellet. Packade upp modemmet och försökte installera det. Det var ett PCMCIA-modem, stort som ett kreditkort och bara några millimeter tjockt, gjort för att stoppas in i en springa på vår portabla dator. Vi var båda två oerhört fascinerade av att de kan göra modem så små, att *något så litet kan fungera*. Naturligtvis skulle vi inte ha sagt så, allting gick åt skogen. Vi höll på i två timmar med att försöka få vårt nya modem att fungera ihop med vår dator, utan att lyckas. Hasse tog med datorn in till sig för att försöka lite till innan han somnade, själv plockade jag fram en TaxFree-öl (med älg på) ur kylan och tittade på TV ett tag.

Hotellet hade bara sex olika kanaler. De "normala" kanalerna heter (av outgrundlig anledning) 7, 9 och 10.

Dessutom hade vi ABC, BBC World (samma som jag har hemma) och SBS (ny "kvalitetskanal", som nästan ingen tittar på). Läste lite i en av mina Barrett-böcker innan jag somnade.

Tisdag

Klev upp 8.30 och duschade. Hasse kom över klockan tio, och vi promenerade in mot stan igen för att försöka hitta någonstans att klippa oss. Passerade den herrfrisör som låg närmast hotellet, men det satt några i kö och väntade så vi gick vidare in mot stan. Vi promenerade runt i centrum i en timme, sedan började vi bli hungriga. Vi ville inte äta snabbmat, så vi fick leta länge innan vi hittade en liten bar där man gick ner i källaren. Där var det helt tomt med undantag för personalen. Jag beställde en *Fettucini Bolognese*, Hasse tog en *BLT Triple-decker Sandwich*. Till det ett glas *7-UP*, som snabbt tog slut och följdes av ett till. Vi slöt en pakt under måltiden att försöka undvika McDonalds under hela resan—om någon av oss visade minsta tecken på att vilja gå in på ett McDonalds skulle han genast slås i huvudet och släpas ut på gatan av den andre. Stället var halvsukmt, precis den sort jag tycker om. Vi var helt ensamma i lokalen hela tiden, när vi gick kom några andra i trappan.

Sleeps with the fishes

Efter lunchen gick vi vidare ner mot hamnen för att besöka *Sydney Aquarium*. Detta var stort, tyvärr fullt till bristningsgränsen med en massa skolbarn. I stort var det ungefär som Skansenakvariet, men med några häftiga detaljer, det fanns två specialbassänger där man fick kliva ner i glastunnlar under vattnet. Den häftigare av dessa innehöll hajar och rockor. Det var en viss känsla att stå där och se en tremeters puckerhaj passera alldeles ovanför huvudet. De har *tredubbla* rader tänder. Dessutom lärde jag mig att så vitt man vet har ingen människa *någonsin* dödats av späckhuggare.

Längre ner i hamnen låg en rysk ubåt förtöjd, precis som den vid Vasamuseet fick folk som betalade gå ombord och titta. Varken Hasse eller jag kände minsta lust att göra detta, så vi tog istället *Monorailen* tillbaka till Stan. Monorailen är en järnväg som går på stolpar i en rundbana i stadskärnan. Den är så pass kort att den inte är användbar som transportmedel, de enda som åker är turister som vi. Folk vill redan riva den (jag förstår dem), den kallas "Monsterrail" i folkmun.

Vi klev av på stationen närmast hotellet och började gå tillbaka igenom *Hyde Park* (om ingen redan märkt det så verkar alla gator och parker i Sydney vara döpta efter motsvarigheter i London). När vi kom tillbaka till herrfrisören var det *ännu* mer folk där, och han bad oss komma tillbaka dagen efter. Så vi gick tillbaka ett kvarter till en damfrisör som vi gått förbi, och frågade om de hade tid med oss. Vilket de hade, en fet ung dam började klippa mig direkt medan Hasse satt och väntade/sov i en stol vid dörren. Det gick ganska fort, hon berömde mina solblekta slingor och klippte mig med bena.

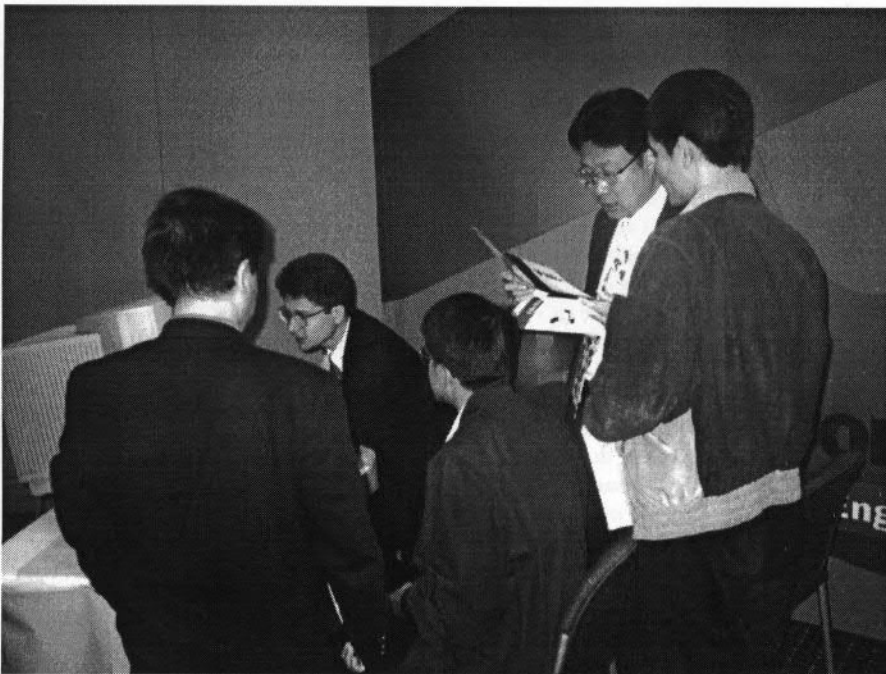
Efteråt betalade jag (\$16) och gick upp till hotellet medan hon fortsatte med Hasse. Vi gjorde upp om när vi skulle träffas igen, och jag tillbringade tiden med att handla en liter apelsinjuice och en dagstidning i butiken tvärsöver gatan. I källaren till hotellet fanns dessutom ett postkontor, där jag köpte vykort med frimärken.

Dags att arbeta lite också

Klockan 15.30 kom Hasse och knackade på dörren, vi hade ett kort gräl om huruvida vi sagt 15.30 eller 16.00, så Hasse fick gå tillbaka in till sig medan jag fixade till mig och gick över till honom. Med montern i handen gick vi ner till utställningslokalen för konferensen. Rummet var ganska litet, det var bara lite drygt tio olika utställare som höll på att installera sig runt om i rummet. Vi var de enda som hade en riktig monter med oss, alla andra nålade bara upp saker och ting på varsin skärm. Vi hade allting uppe på nolltid, däremot hade den monitor vi beställt inte kommit än, så Hasse försvann iväg för att

[1996-09-21 sid. 5]

Hasse med ett gäng kineser

händelser, men slocknade med både kläderna och TV:n på. Vaknade halv ett, släckte ner allting och somnade om fint.

Onsdag

Vaknade vid halvåtta, och kunde inte somna om fastän jag försökte i nästan en timme. Halv nio blev jag upp och duschade. Ringde Hasse prick klockan 10, men han sov, så vi kom överens om att han skulle ringa tillbaka en halvtimme senare. Jag satte mig ner och började skriva på vykortet i brist på annat att göra. Hasse kom prick halv, och vi promenerade in till stan i jakt på någonstans att äta. Till slut hittade vi en stor Food Court inuti *Imperial Mall*. Hasse åt en Sandwich, jag en *Szezuan Chili Chicken* som var stark, jag var tvungen att äta dansk glass efteråt för att få tillbaka känslan i munnen.

Gick in på en bokhandel och köpte fler Barrettböcker. Gick även in i en BlockBuster-affär och handlade lite CD-skivor, Frank Zappa's *Läther* (för knappt \$40, lite drygt hälften av vad den senare visade sig kosta på Mega i Stockholm) och en gammal *Metallica*. Dessutom en burk

Coca-Cola i en automat för att försöka få bort smaken av lunchen ur munnen.

Vi kollade in *Planet Hollywood*. Jag har större händer än både Sylvester Stallone och Arnold Schwarzenegger, det satt gipsavgjutningar i hela trappan från entrén upp till själva restaurangen så att man kunde jämföra med sina egna. Synd att de inte hade *snoppavgjutningar* också, så förtvinade som de där herrarna lär vara efter årtionden av steroidmissbruk hade jag nog vunnit på walkover.

Tillbaka till hotellet. Bytte om till kostym igen och gick ner till utställningsrummet till halv

två. Väl där visade det sig att utställningarna började

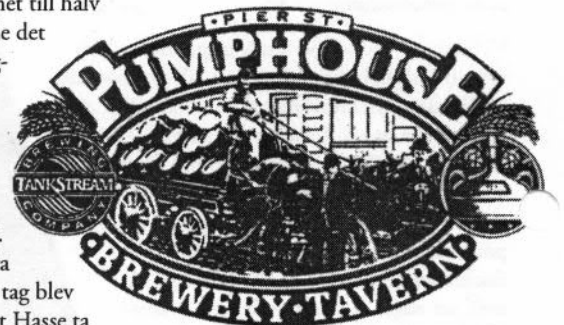
klockan 15, inte klockan 14, så det tog ett tag innan folk började strömma till.

Vi demade i några

timmar. Efter ett tag blev jag törstig, och lät Hasse ta

över medan jag åkte ner till den supermarket som låg i källaren på hotellet och köpte oss varsin halvlitersflaska med apelsinjuice. Passade också på att köpa mig en *Sydney 2000*-T-shirt i Hotellshopen. När det hela var slut klockan 7 så rev vi montern på 2 minuter och vips var vi uppe på rummen. Hasse stannade till på vägen och snodde ett exemplar av konferensproceedings, för att ta med oss tillbaka hem.

Vi promenerade tillbaka in till stan. Åt middag på *The Pumphouse*, ett mikrobryggeri som vi sett från monorailen dagen innan. Jag åt en stek med vitlökspotatismos och broccoli/morötter, till detta en pint av ett av deras hembrygda öl, *Thundering Ale*. Gott. Tillbaka till hotellet promenerade vi igenom Sydneys *Chinatown*. Dessutom igenom biografdistriktet, tre stora biopalats låg inklämda bredvid varandra på en liten gatstump. Kollade utbudet, men alla körde aningen filmer som jag sett, eller som ingen av oss ville se. Strax innan klockan 22 var vi tillbaka på hotellet, Hasse gick ner till businesscentret för att försöka beställa tid för att logga in på vår

SYDNEY 2000

kolla upp det, och blev lovad att den skulle finnas på plats innan klockan fem.

Klockan blev fem, ingen monitor. Hasse försvann igen för att kolla upp det. Folk från konferensen började komma in, och det blev dags att börja dema för dem. Första demon gav jag för två personer från *Qantas*. Eftersom ingen monitor kommit än så var de tvungna att sitta rakt framför skärmen på den portabla datorn, så jag undrar hur mycket de såg. De verkade i alla fall nöjda båda två.

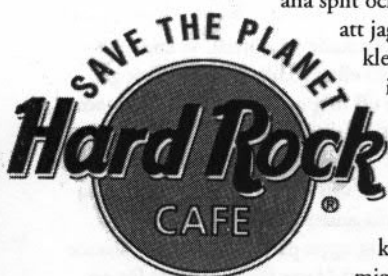
Diskuterade koalor med en dam, hon hävdade att de kan vara ganska elaka djur, med rakbladsvassa klor—skötarna väljer naturligtvis bara ut snälla exemplar som zoobesökarna får gulla med. Dessutom äter de ingenting annat än eukalyptusblad, som innehåller saker som de blir väldigt lugna av—i princip tillbringar de hela livet lätt berusade. Kan sova upp till 20 timmar om dygnet, precis som jag!

Med hjälp av Chris från arrangörerna GCA lyckades vi få fram vår skärm i alla fall till sist, även om det blev en 21"are istället för en 17"are. Efter det fortsatte vi att dema i två timmar, Hasse och jag turades om. Vi satt kvar till halv åtta, en timme efter att det skulle ha tagit slut enligt schemat, då började folkmassan mattas av. Sedan plockade vi med oss datorn upp på rummet och bytte om till civila kläder.

Vi gick ner mot stan igen för att äta middag på Sydneys *Hard Rock Café*. Det var väntelista, så vi fick vänta i baren med varsin *Toobey's Red* (lokalt ölmärke). Bartendern trollade, riktigt duktigt dessutom, förvandlade limeklyftor till hela citroner och vice versa, kastade upp fulla drinkglas i luften och fångade dem bakom ryggen.

Efter en kvarts väntan kom Victoria, vår servitris, och ledde oss upp till ett ledigt bord. Runtom på väggarna hängde gitarrer signerade av *John Cougar Mellencamp*, *Tom Petty*, *KISS*, m.fl (och på dass hängde det guldskeivor). Victoria rabblade upp kvällens specialare och gav oss några minuter att bestämma oss. Jag tog en T-Bone Steak med bakad potatis och sallad, Hasse någon sorts kyckling. Gott! Efteråt tog vi varsin bana split och vandrade hemåt. Hasse klagade på att jag gick för fort. På väg upp i hissen blev vi ur på 10:e våningen och kollade in poolen, den låg utomhus, men var bara en halv meter djup i grunda änden och en och en halv meter i den djupa.

Vi gjorde upp om att träffas igen klockan 10 morgonen efter. Jag lade mig på sängen för att skriva ner dagens

SYDNEY

[1996-09-21 sid.6]

Oscar Jacobson och jag

dator hemma dagen efteråt, och lovade att ringa hem till Magnus innan han gick och lade sig. Självtittade jag på TV ett tag och läste en stund innan jag slocknade.

Torsdag

In till Hasse klockan 10, det var den första natten som jag sovit ordentligt, jag vaknade 09.00 när väckarklockan ringde. Kände mig lätt förkyld, så jag tog två Treo innan jag gick ut. Vi slog en signal hem till Magnus som satt och jobbade, klockan hemma var bara 02.00. Som vanligt promenerade vi in till centrum. Gick runt runt ett tag, allt började kännas märkvärdigt bekant. Jag

köpte en Homer Simpson-T-Shirt i en Mall. Vi letade efter något intres-

sant ställe att äta mat på, när vi misslyckats med det hamnade vi på ännu en anonym Food Court, jag åt någonting orientaliskt med en cola, Hasse hade problem att göra sig förstadd, så han fick ett ynkligt litet grillspett och en enorm burk med konstiga pekfingerjocka pommes frites. Satt ute i solen och åt. Var på vägen tillbaka till hotellet in på en bokhandel och köpte de återstående Barrett-böckerna samt en bildbok med Sydneymotiv som minne.

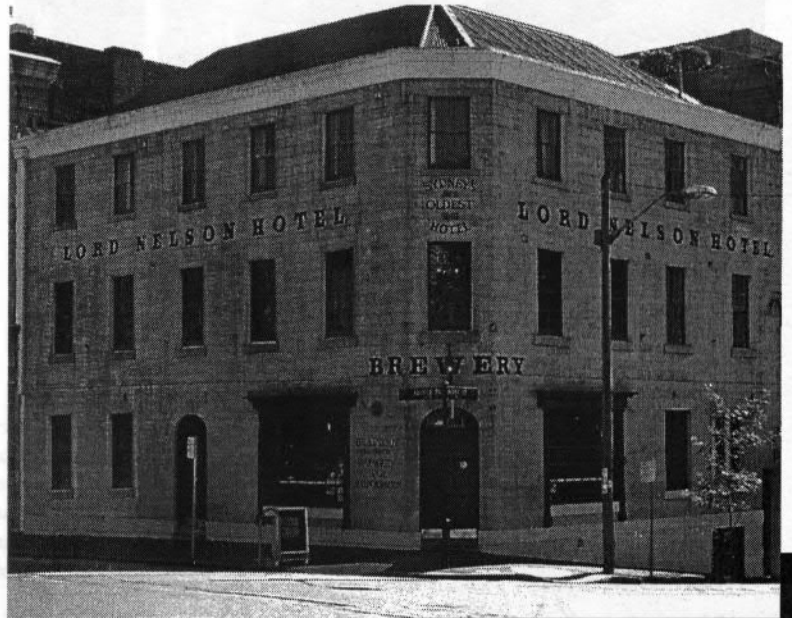
Väl tillbaka på hotellet dumpade vi våra grejor på rummet och tog med oss datorn ner till businesscentret för att försöka logga in hemma. Vi försökte ett tag, men de hade inget sätt att låta oss logga på vår dator. Fan. Hasse hade några möten på eftermiddagen som han lika gärna kunde fixa utan mig, så jag promenerade tillbaka in till stan alldeles själv. Därinne jagade jag nya skjortor och strumpor utan att just hitta någonting som jag tyckte om. Åt en hamburgare på Burger King, som i Australien kallas *Hungry Jack's*. Läste lite mer i min Sydneyguide, allt började kännas märkligt bekant. Jag gick tillbaka till hotellet via Darlinghurst, kom tillbaka halv sex. Tvättade upp två par skjortor och några par strumpor i handfatet, eftersom jag inte hittat några nya att köpa. Satte mig ner och tittade på Simpsons, Hasse ringde mitt i och undrade om jag skulle med ner och träffa *Robin Masson*, men jag avstod och fortsatte titta. Jag kände mig fortfarande lite hängig, dessutom trött av allt promenerrande. I väntan på att Hasse skulle titta förbi för middag tittade jag på Monty Python och ett avsnitt av Seinfeld. Räknade igenom plånboken, märkte att jag började få slut på kon-

Från en annan planet?

Hasse kom och hämtade mig strax innan klockan 8, och vi gick än en gång in mot stan. Svängde av ner mot *Planet Hollywood*. I ingången stod tre muskelberg, som förklarade att det var 50 minuters väntetid för att få ett bord, men att om vi ville kunde vi vänta i baren under tiden. Eftersom vi inte hade någon större brådska tänkte vi att det lät väl OK.

Vi gick upp för trappan, där en liten tös med headset tog emot oss. Hasse sa att han hette Peter, eftersom hans namn "var för svårt att uttala". Hmmm. Hon viftade oss vidare inåt, så vi gick på och ham-

nade till sist i en liten kort kö. Efter en liten stund var vi *först* i kön och vips kom det en kille och hämtade oss och ledde oss till ett bort långt in i lokalen. Väl där kom det direkt en kypare (som såg ut som en yngre variant av *Tom Hjelte* i *Aftonbladet*) och tog upp vår beställning. Vi förstod ingenting, men snart insåg vi att kön vi ställt oss i var kön för folk som redan *väntat* i 50 minuter i baren och blivit uppropade i högtalaren, vi hade alltså trängt oss före ett sextiotal personer. Nåväl, det kändes väl OK så länge ingen märkte något. Restaurangen var fullproppad med gammal filmrekvisita, och på väggarna fanns TV-

The Lord Nelson Brewery Hotel

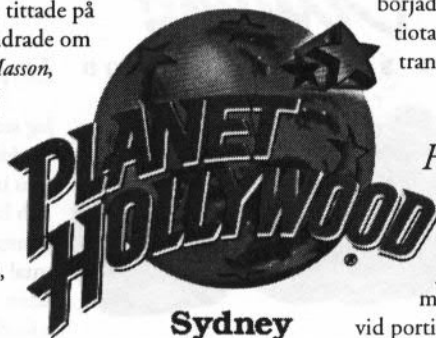
skärmar som visade kortare utdrag ur olika filmer hela tiden.

Jag åt en T-Bonesteck med potatismos och grönsaker, dessutom en *Ebony & Ivory Brownie* (det vill säga en kaka med choklad och vaniljglass, toppad med gräddor och nötter) till efterrätt. Gick ut därifrån, mätta. Fortsatte bort till *Kent St.*, som vi följde långt norrut tills vi kom till *The Lord Nelson Brewery*, ett mikrobryggeri som hörde till Sydneys äldsta. Vi tog varsin *Quayle Ale*, uppkallat efter den före detta amerikanske vicepresidenten som tydligen varit där. Hasse var mätt, men jag följde upp med en pint porter, *Nelson's Blood*. De började stänga, så vi började gå långsamt tillbaka. I backen upp mot hotellet stod ett tiotal prostituerade och hängde, en del av dem var *definitivt* transvestiter.

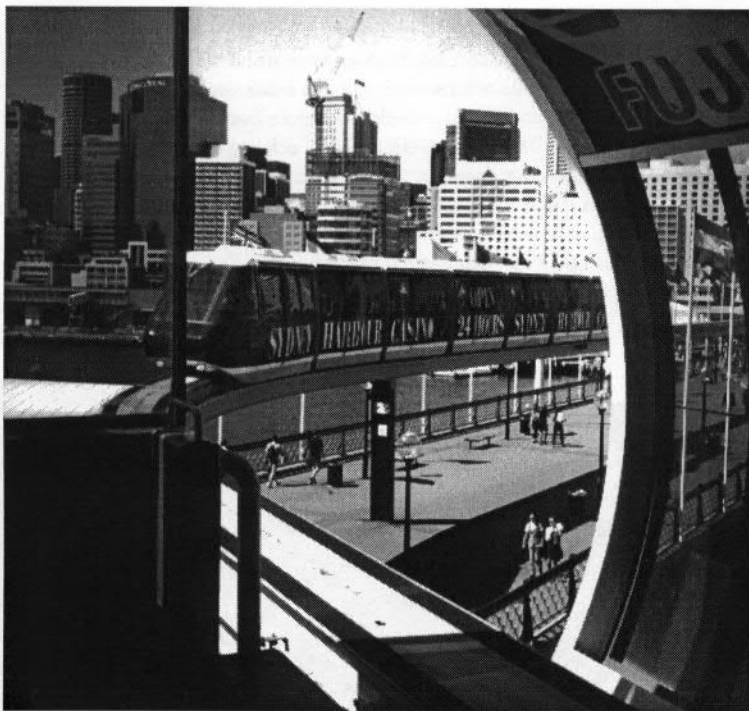
Fredag

Hasse ringde vid tiotiden, vi skulle träffa Nick Carr nere i lobbyn tio minuter senare. Hasse tänkte ta kostym på sig, så jag bytte snabbt om jag också. Vi träffades ute vid hissen tio minuter senare och åkte ner tillsammans. Vi hittade Nick nere vid portieren, i full färd med att checka ut. Han var klädd i jeans och T-shirt (nästan), så jag blängde lite surt på Hasse där jag satt och svettades i min *Oscar Jacobson*-kostym. Vi satt och diskuterade med honom i ett bord i lobbyn i drygt femton minuter innan vi gick tillbaka upp och tog av kostymerna igen. Jag stuvade ner min i en kemtvättspåse och gick in till Hasse, från honom ringde vi ner till housekeeping, och två minuter senare kom en liten filippinska upp och hämtade våra påsar.

Promenerade in till stan igen. Stannade till på en liten butik nedanför hotellet, jag köpte en halvliters juice och Hasse en cola. Var även in på bumerangbutiken nedanför hotellet och kikade lite på varorna. Det här var den första molniga dagen, men det var ändå 19° varmt, så jag mädde bra i min T-shirt. Väl inne på stan letade vi efter någonstans att äta lunch, och efter att ha stuckit in huvudet på ett antal ställen fast-

[1996-09-21 sid. 7]

Den omdiskuterade monorailen på väg in till en av tioalet stationer

nade vi vid en liten sandwichbar. Jag tog en rostbiffmacka med pepparrotskräm och alfalfafrön och Hasse en med skinka och tomater. Juice till.

Museer i Massor

Vi bestämde oss för att börja dagen med *PowerHouse Museum*, ett gammalt elverk i *Darling Harbour* som byggts om till tekniskt museum. Det var stort, med en massa olika utställningar om allt möjligt, mycket klämma-och-känna. Mest imponerande var ett raketmunstycke från en Saturn-5-raket (som förde Apolloprogrammet till månen), stor som ett trevåningshus. Datordelen av utställningen var dock ultratöntig, sponsrad av IBM verkade den inte ha uppdaterats sedan 1985. En specialavdelning behandlade *preventivmedlens* historia, jag är alldeles för blyg för att tala om hur de egyptiska kvinnorna på Faraos tid använde krokodilbajs.

På vägen hem stannade vi till igen vid *The Pumphouse*, mikrobryggeriet där vi åt mat häromdagen, Hasse tog en pint Guinness och jag en pint av deras veteöl, *Golden Wheat*, med en citronklyfta i. Vi såg en massa flaggor på halv stång utan att veta varför, senare hörde vi att det varit någon olycka i västra Australien där några ungdomar blivit levande begravda under en sanddyn.

Vi travade upp till centrum och över till den park där *New South Wales Art Gallery* låg. Det var gratis inträde, så vi hann gå runt ett tag innan de ropade ut i högtalarna att klockan nästan var 17.00 och att de stängde om tio minuter. Så vi gick ut igen och promenerade tvärsöver parken till ett annat konstmuseum som stängde klockan 18, men där tog de inträde så vi nöjde oss med att titta oss omkring i deras souvenirbutik ett tag.

Operahuset—igen!

Vi fortsatte in i *Royal Botanic Gardens*, som vi strövade omkring lite på måfå. Funderade på om de träspån som täckte alla planteringar funnits där över vintern för att skydda växterna mot kyla, eller om det lagts dit nu på våren för att skydda dem från uttorkning under sommaren. När vi kom ner till vattnet följde vi det ända bort till Operahuset. Den här gången gick vi *in*, mest för att få chansen att säga att man varit där...

Kollade runt lite i souvenirshoppen, men köpte ingenting. Det fanns också en väldigt intressant modell av hela huset i genomskärning, i

skala 1:96. Väl ute satte vi oss å en parkbänk och vilade ett tag. Sedan upp mot *The Rocks* på andra sidan vattnet igen. Där var alla butiker stängda. Någon i en lägenhet hade ett lakan med en protestslogan påmålad hängande från sin balkong, det var någonting om att man skulle stoppa "Carpetbaggers". Varken Hasse eller jag visste vad det var, men som jag kände igen det från en gammal *Bruce Springsteen*-låt ("*For You*"). Lovade varandra att vi skulle slå upp det när vi kom hem, vilket jag har gjort, det betyder "politisk lycksökare". Blev inte så mycket klokare av det. Lovade också att vi skulle ta reda på vad PTY betyder, det ingår i alla Australiska företagsnamn (ungefär som AB i Sverige). Vi gissade på Publicly Traded Ynågonting, men det stod *inte* i mitt lexikon.

Kött kött kött

Vi följde gatan tills vi kom in under Sydney Harbour Bridge, mitt därunder satte vi oss på ännu en parkbänk och vilade (jag hade fått ett ganska praktfullt skoskav av allt gående i veckan). Efter ett tag följde vi gatan nedåt, vi passerade *The Lord Nelson Brewery* igen och visade stor viljestyrka genom att inte gå in. Istället letade vi oss ned mot Bent St. och *Daniel's Steakhouse*. Detta var en riktig köttrestaurang, det såg lite snofsigt ut, men det var *väldigt* lite gäster, så personalen välkomnade oss trots att vi var klädda som svenskar. De förde in oss till ett bord allra längst inne i lokalen, där vi inte syntes från gatan.

Jag tog en *T-Bone Steak* (på 500g), Hasse en *Ribeye* (underlig styckdetalj) i *Grönpepparsås*. Mycket gott och stort! Min stek serverades med en liten bakad potatis och några bitar broccoli. Drack varsin öl (*Toohy's New*) till. Till efterrätt tog jag en glasskaka som var mycket fin, glassen var definitivt hemgjord. Hasse tog en crème brylé. Till kaffet tog vi varsitt litet glas portvin.

Vi gick *långsamt* tillbaka till hotellet. Köpte en flaska vatten i Supermarketen under hotellet, dit vi kom vid åttatiden på kvällen. Sedan kallade vi det en kväll, jag lade mig och läste några timmar innan jag släckte. Vid halvnottiden kom en annan liten filippinska och knackade på dörren med min kostym, nypressad och fin. TV:n körde både *Skjut för att döda* och *Kindergarten Cop*, men ingendera kändes speciellt lockande.

Daniel's
FOR STEAK & SEAFOOD *Lördag*

Jag steg upp klockan 09.15, duschade och klädde på mig. Hasse ringde 10, då hade han just vaknat. Vi gick in mot stan igen och började den dagliga jakten efter någonsans att äta lunch. Efter att ha ratat ett antal ställen som inte såg ut att ha städats sedan de byggdes hamnade vi återigen på en food court. Hasse ville ha något lätt, så han tog en fruktcocktail med juice på ett ställe.

Jag ville ha något lite tyngre, så jag tog en japansk *Chili Chicken* och en kola. Efteråt kom vi ifrån varandra och satte oss vid olika bord. När jag fick syn på Hasses rygg ropade jag och han kom (motvilligt) över, han tyckte att det bord jag valt var för nära sopkorgen. Men vid hans bord satt det *barn!* Brrrrr.

Vädret var inget vidare, vi gick runt litegrann i affärer innan vi gick ner till färjeterminalen vid *Circular Quay* för att kanske kunna åka ut till *Taronga Zoo* och kela med koalor. Vi insåg dock att vi båda två började få brist på pengar, så Hasse stoppade in sitt VISA-kort i en bankomat och plockade ut \$200, varav jag fick hälften som delbetalning på Donalds Synxpengar. Vi tog en Cappucino i en av kafeterierna på

[1996-09-21 sid 8]

Vårt hotell!

Sydney Tower

Utsikten från
Sydney Harbour
Bridge in mot stan

gick vi in mot stan igen. En del affärer var öppna, men vi shoppade just ingenting. Istället begav vi oss ännu längre ner längs Oxford St., följde den långt in i *Darlinghurst*. Gatan är mycket pittoresk och charmig, precis som det stod i min guidebok.

Vi stannade till på *RamBaa* där vi åt häromdagen (kyparen kände igen oss) för att äta efterrätt. Hasse tog samma apelsinklytffyllda sak som sist, medan jag bestämde mig för en *Cheesecake med glassås*.

vi kom upp var det fortfarande ett strålande väder, och en ganska imponerande utsikt över hela staden. På vägen ner stannade vi till i tio minuter och tittade på en video om byggnationen av bron och av den nya motorvägstunnel som också går under sundet. Vid bygget av tunneln räknade de tydligen fel på en dryg meter när de skulle koppla ihop delarna, så de var tvungna att skarva ihop allting under vattnet. Är glad att vi inte åkte *den*.

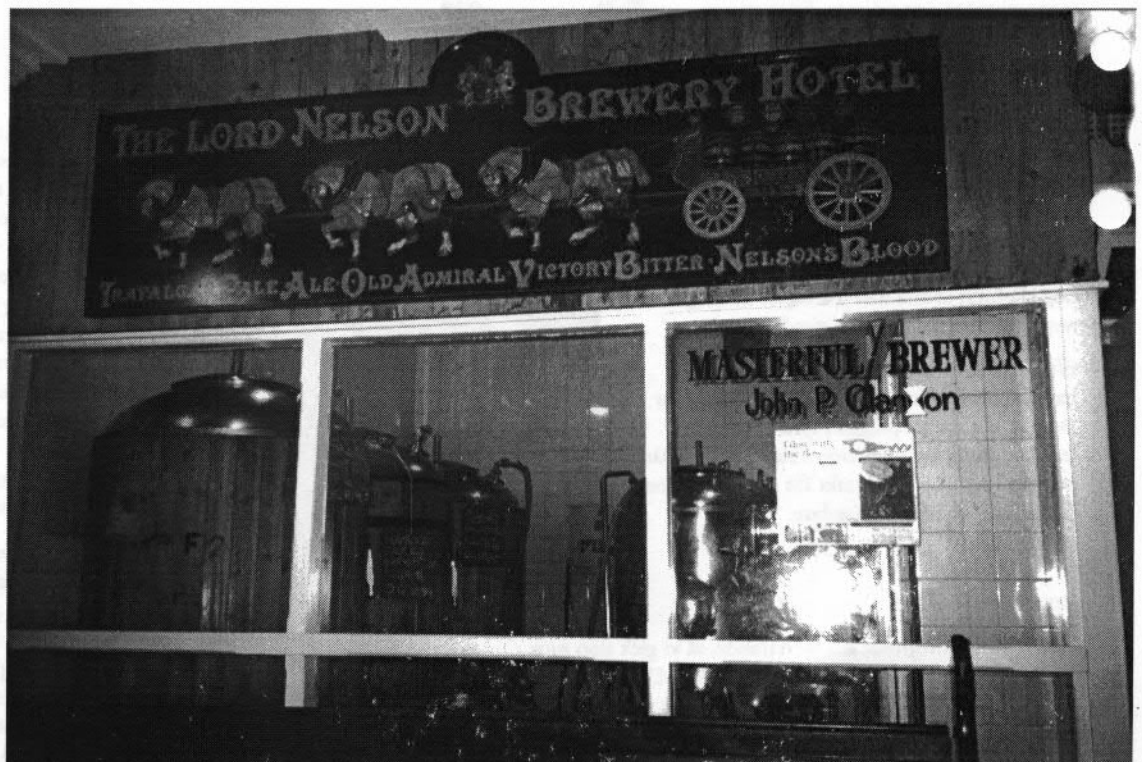
Regnet det bara öser ner

När vi kom ut i friska luften igen hade vädret slagit om *totalt*, på bara tio minuter hade det hunnit bli genommulet och *extremt* regnlikt. Vi skyndade oss under vägen och över till *The Lord Nelson Brewery* (efter att först ha kollat in *Fish on the Rocks*, som var stängt på söndagar). Vi beställde in varsin *Trafalgar Pale Ale* och tillhörande mat, Hasse *Fish'n'Chips* och jag en *Sirloin Steak*. Hade inte mer än hunnit sätta oss så märkte vi ut att det börjat stormregna ute, regnet verkade dessutom komma i bra precis 45°, så det hade tydligen börjat blåsa också.

Eftersom vi ju inte direkt satt i sjön beställde vi in en omgång till, Hasse en *Guinness*, jag en *Old Admiral*. Klockan gick, jag tror säkert att vi satt där i drygt två timmar, jag hann till och med en tredje omgång, en *Victory Bitter* (bara för nöjet att kunna säga att man provat sig igenom hela deras hembrygda sortiment). Efter att ha förvässat oss om att det verkligen *slutat* regna

Gudomligt gott. För att riktigt köra slut på våra Australiska pengar tog vi in varsin kopp kaffe med ett litet glas portvin.

När vi hunnit en *bra* bit på vägen mulnade det på igen, värre än någonsin. Vi hann knappt säga "vad mörkt det blev" så spöregnade det, och efter ytterligare ett ögonblick så blixtrade det för fullt. Lyckligtvis hade jag min jacka med mig, så jag tog på mig den och vi sprang tillbaka till hotellet, dit vi anlände genomblöta en kvart senare. Tack vare jackan var överkroppen någorlunda torr, men byxben, skor och huvud var alla genomdränkta av vatten. Vi satt oss ner och tog igen oss i lobbyn ett tag. Jag smet till en toalett vid konferensdelen av hotellet och försökte torka håret under en varmluftstork avsedd mest för händerna. Jag lyckades (genom gymnastiska övningar) även torka lären/byxbenen under varmluftsströmmen. Måste ha sett *mycket* lustigt ut, jag är glad

Interiören i Lord Nelson Brewery Hotel, där vi var "tvingade" att spendera en hel eftermiddag i väntan på att det skulle sluta spöregna...

[1996-09-21 sid. 10]

att ingen kom in. Tillbaka ut till soffgruppen där Hasse satt och väntade. Vid bordet bredvid oss höll en liten orientalisk flygkapten (från *Korean Air*) på att briefa sin besättning.

När vi hämtat andan tillräckligt gick vi ner till conciegen och hämtade ut väskorna. På något sätt lyckades vi även fixa en taxi, så vips var vi på väg ut till flygplatsen. Väl där visade det sig att vi inte fick checka in förrän 19.15, så vi satt snällt i en halvtimme och hängde på låset när de öppnade. När jag plockade upp mitt pass och min flygbiljett ur väskan var båda helt genomvåta, i passet hade alla stämplor och viseringar flutit ut på några sidor till en oläslig röd sörja.

Vi turades om att vakta bagaget, medan Hasse satt kvar och läste gick jag runt lite i butikerna och ägnade mina sista dollar till att köpa en bumerang (som lär ska flyga alldeles utmärkt enligt Hasse som köpte en likadan) och en koalanelle.

Vi gick igenom tull och immigration. Flygplatsen var ganska tom och övergiven, men vi hittade en cafeteria där vi satt oss och tog först en öl, sedan en macka med färskpressad juice. Tiden gick, en timme innan avgång skulle vi vara vid gaten. Det hade vi dock inte mycket för, inte förrän 20 minuter innan avgång fick vi gå ombord. Passagerarna bestod till 80% av japaner.

Planet (en 747-300 från Qantas) verkade ha kommit från *Nya Zeeland* att döma av färdkartan på internvideon, det satt ganska mycket folk ombord redan när det kom. I väntan på att vi skulle lyfta använde vi Synex mobiltelefon (GSM fungerar i Australien också) till att ringa hem. Min mor var gravt förkyld och hes, lät som *Bonnie Tyler*.

Planet lyfte halv elva, mat serverades nästan direkt. Currykyckling. Som filmer visades *Sgt Bilko* (med Steve Martin) och *The Truth About Cats and Dogs*, men ingen av dem orkade jag titta på, jag var ganska utmattad och somnade på en gång. Vilket var en prestation i sig, för detta var i *särklass* den bumpigaste flygtur jag varit med om i hela mitt liv, som en enda 8 timmar lång luftgrop. En av anledningarna till detta var en stor tyfon strax söder om Japan som vi flög rakt över. En gång under natten vaknade jag till och tittade på Hasse, som satt bredvid med huvudet totalt dolt under en filt. Hade jag vetat i förväg att jag skulle ut och resa med Elefantmannen hade jag begärt extra traktamente.

En annan intressant detalj ombord på Qantasplanen var de kombinerade spypåsarna/fotoframkallningspåsarna som fanns i alla stolsryggar. Genialisk idé egentligen, men det vill till att man väntar med att lägga i filmrullen tills man är på marken igen, om en olycka skulle inträffa...

Måndag

Till frukost serverades friterad fisk, helt OK.

Personalen glömde först bort att ge Hasse hans portion, han måste be snällt om att få den.

Vi landade utan missöden på Tokyos flygplats *Narita*. Strax innan landningen såg vi ett snötäckt berg sticka upp ovanför molnen, vi *tror* att det var *Mt. Fuji*. Väl ute ur planet förde oss ett förarlöst tåg (eller snarare en förarlös *buss*, den gick på hjul) in från vår gate till huvudterminalen. Där passerade vi immigration, och jag fick en stämpel i mitt fortfarande fuktiga pass. Hämtade bagaget på en snurra och tog det genom tullen, vi var tvungna att visa montern för en tullare, som inte förstod vad det var. Väskan med montern lämnade vi in i en väskförvaring, det verkade inte vara någon vits att släpa med den in till centrum och tillbaka igen.

Vi köpte biljetter för resan med buss in mot centrum. Den tog en dryg timme, Hasse sov största delen av vägen. Från början var

landskapet grönt och fint, sedan blev det mer och mer hus. Inne i stan stannade bussen vid *TCAT, Tokyo City Air Terminal*, en stor byggnad av samma snitt som *Cityterminalen* i Stockholm. Herr Justice hade lovat att han skulle vara där och ta emot oss, men lyste med sin frånvaro. Hasse gick iväg efter ett tag och ringde hans mobilnummer, det visade sig att han försövit sig, så vi satte oss ner och väntade. Efter bra precis 30 minuter dök han upp.

Vi tog en taxi ut mot den förort där Fujitsus fabrik ligger, det tog ungefär en timme. På vårt hotell (*Kawasaki Dai-Ichi Hotel*) fick vi inte checka in innan klockan 12.00, så vi lämnade bagaget i receptionen och begav oss iväg på en liten rundtur i omgivningarna. Vi ägnade en del av tiden till att peta i oss en lätt lunch, friterad fisk med ris, misosoppa, kalla nudlar, mm. Hela tiden var det herr Justice som skötte all kontakt med infödingarna, han pratar/skriver flytande japanska efter 30 år i landet. Först senare när vi vandrade runt på egen hand märkte vi hur dåliga språkkunskaper (i engelska alltså, japanska verkar de hyfsat duktiga på) folk i gemen verkar ha. Man tycker att om skolan är så hård som det sägs så borde de vara betydligt bättre än såhär. Stan-

Den föga upphetsande utsikten från mitt hotellfönster i Tokyo

[1996-09-21 sid.11]

Gatan utanför vårt hotell

nade till på ett apotek och köpte plåster, jag hade fått ett skapligt skavsår på vänster bak efter att ha gått omkring i blöta skor i nästan ett dygn.

Vi kom tillbaka till hotellet, och gjorde upp om att träffas klockan 16.30 vid portarna utanför Fujitsus fabrik, vi fick noggranna instruktioner hur man hittar dit. Mitt hotellrum var litet (man har blivit bortskämd av alla amerikanska hotell, rummet var trots allt bra mycket större än Åkes fönsterlösa lilla hytt på hotell *Continental* i Stockholm), och toaletten/badrummet var som ett "rum i rummet", helt i plast. Lite som toaletten i en husvagn. Försökte först få någon timmes sömn, men det gick inget vidare, så jag övergick till att försöka läsa istället. Klev upp och duschade vid fyratiden, sedan knackade jag på Hasses dörr.

Allmänna kommunikationsmedel

Vi gick ner till pendeltågsstationen som låg alldeles bredvid hotellet. Där stod tre biljettautomater bredvid varandra och bara väntade på att användas. Tyvärr var *samtliga* instruktioner på japanska, så vi stod och studerade hur andra gjorde innan vi vågade prova. Stoppade in några mynt i en springa och tryckte på en knapp—och vips kom det ut lite växel och en biljett. Med biljetten i handen gick man bort till spärarna, där stoppade man in biljetten i en springa och vips kom den ut en mikrosekund senare i andra änden på spärren, klippt och klar. Uppe på perrongen fanns en reklampelare för Fujitsu med ett akvarium framför en TV med bilder på fiskar. Hasse och jag spekulerade lite i hur länge ett akvarium skulle överleva i någon av Stockholms tunnelbanestationer.

Det kom två tåg i andra riktningen innan det kom ett åt vårt håll. Väl inne i vagnen upptäcker jag att jag (*surprise surprise*) är längst i vagnen, Hasse är god 2:a. Vi klev av efter en station och gick ner på gatan. Alldeles i anknytning till stationen fanns ett enormt trevånings parkeringshus—för cyklar!

[1996-09-21 sid. 12]

Med på måltiden var också "Larry", en *mycket* amerikansk herre i 50-årsåldern som var chef för ICCS, det företag där Justice egentligen arbetar. De hade tydligen gjort lumpen i Japan tillsammans på 60-talet, och blev kvar där båda två. Han avslöjade en passion för Pink Floyd's

Vid vakten till fabriken ringde Hasse efter Justice, som dök upp efter fem minuter. Han fixade oss varsin namnbricka och tog oss med bort till deras byggnad. Vi fick sitta i ett rum och vänta på att alla skulle hinna samlas. Där fanns faktiskt en engelskspråkig dagstidning, *The Japan Times* som jag skummade medan jag väntade. Den hade en artikel om de nya teserna om Palmemordet. Vi fick en kort genomgång av lokalerna (som verkade ganska gamla och slitna, luktade lite 60-tal) innan vi träffade Justice:s chef, herr Kokobun. Tillsammans gick vi igenom morgondagens pro-

gram, vad vi skulle prata om. Kokobun pratar ingen engelska, så Justice simultantolkar allt han säger. Han *förstår* engelska perfekt och jag har läst sådant han skrivit, men han vägrar att *prata* engelska. Detta skänker en lätt bizarr stämning till alla möten.

Dopp i grytan

Vi fick sätta oss ute i väntrummet igen i väntan på att de samlade upp alla som skulle vara med på middagen. Tillsammans gick vi ut och bort till en av deras favoritrestauranger ett par kvarter bort från fabriken. Restaurangen låg nere i en källare, och vi fick ett "fuskbord", som man kunde sätta ner benen under. Normalt sett ska man ju sitta på huk med benen *under* sig, framför ett kanske 20 cm högt bord, men det här var lite anpassat för västerlänningar. Trots det var det häpnadsväckande obekvämt.

Förrätten var någon form av sjögräs med slem på. Huvudrätten var lite normalare, *extremt* tunt skurna köttskivor som man plockade från ett fat med sina ätpinnar och doppade i några sekunder i en gryta med kokande buljong som stod mitt på bordet, skivorna var så tunna att det blev genomkokt på bara några sekunder. Rättens namn på japanska hette något i stil med "hashi-hashii", vilket betydde "vispa,vispa" och syftade på att man tog ett köttstycke och viftade det två gånger fram och tillbaka under vattenytan och sen var det klart.

Principen var att man fick äta så mycket kött man ville under två timmar, så hela tiden bars fat efter fat med kött in. Dessutom beställde de in ett fat med *Sashimi* till mig och Hasse för att vi skulle få prova *det* (hade inte hjärta att påpeka att jag ätit ganska mycket japansk mat i mina dagar). Fatet var ganska imponerande med feta skivor lax, tonfisk, bläckfisk och kammusslor. Köttet åt man precis som det var, utan något ris till. Riset kom istället efteråt, i form av risbollar.

The Great Gig in the Sky, vilket jag tyckte var lite förvånande för någon i 50-årsåldern, men Hasse tycker ju i och för sig om den och han är ju snart där (han är 36).

Sedan klappade vi i händerna (en gång, unisont—man gör tydligen så i Japan när man har ätit klart) och gick. Vi promenerade tillbaka till hotellet, det tog ungefär en kvart. Vi hade gjort upp med en av killarna från fabriken att han skulle komma förbi och hämta upp oss klockan 08.45 dagen efter. På vägen upp till rummet stannade vi till vid en automat och köpte varsin Coca-Cola. Kom överens om att knacka på varandras dörrar klockan 8 morgonen efter. Jag var i säng klockan 10, kollade lite på TV, men det var fortfarande bara japanskt på alla kanaler. Lustig känsla att se TV-nyheter där samtliga presentatörer bugar djupt för kameran efteråt.

Tisdag

Sov bra hela natten, så kvart över sju klev jag upp och duschade. Hittade en tidning på japanska instucken under dörren. Vid ättasnåret gick vi ner i hotellmatsalen för att äta frukost, jag tog den japanska varianten (ris, rökt fisk, miso-soppa, grönt te) medan Hasse ville ha den internationella. Jag hittade en död insekt modell större i mitt ris, Hasse hävdade bestämt att det var en kackerlacka. Jag petade den åt sidan och åt upp resten av riset. I frukostmatsalen satt man runt "köket" där kockarna jobbade, och mitt bland dem stod ett stort akvarium med stora fula grå fiskar som *definitivt* inte var där som prydnad.

Jag sprang upp och hämtade datorn innan vi gick ner till lobbyn och väntade. Killen dök upp precis på slaget 8.45, och vi promenerade iväg till fabriken. Det tog ungefär 15 minuter, Hasse gjorde några tafatta försök att kommunicera med honom, men det gick inte speciellt bra, man förstod inte vad han sa. När vi kom fram till fabriken skrev vi in oss i vakten, ingen av oss kom ihåg vilken rad som var namn och vilken som var företag, så jag improviserade. Alldeles bredvid vakten låg ett par stora vattendammar med karpur i. Tydligt var det fråga om någon form av återvinning, och karpurarna fyllde två uppgifter—de både renade vattnet och kollade att det inte var förgiftat (som kanariefåglar i gruvorna förr i tiden).

Ute på egen hand

Vi fick vänta ett tag, sedan kom mötet igång och varade ungefär fram till klockan 12 då Justice och vi gick ut och åt lunch, friterad kyckling med ris på ett väldigt amerikaniserat ställe. Gott. Efter lunchen fortsatte vi, Hasse visade lite olika saker på vår dator och de kom med en massa ganska konstiga frågor som vi duckade på så gott vi kunde. Efter mötets slut gick Justice tillbaka med oss till hotellet via ett ganska litet

Ett japanskt McDonalds!

Japansk frukostbiljett!

No. 28199

領収証

¥800

但し 食事代

上記金額を正に領収いたしました。

平成 8年 10月 1日

川崎第一ホテル武蔵野
赤坂南
びくり寿
神奈川県川崎市中原区新城5-2-3
TEL.044-798-1500

R.No. 140/

och tråkigt

buddisttempel i närheten.

Hasse och jag gick ut nästan på en gång, vi promenerade omkring i omgivningarna kring hotellet ett par timmar, extremt försiktiga för att inte villa bort oss, om vi gått vilse hade vi *aldrig* hittat tillbaka till hotellet igen. Justice pratar med killen i receptionen om att de skulle försöka fixa oss en taxi in till stan morgonen efter.

I det lokala köpcentrumet gick vi in i ett par skivaffärer och kollade sortimentet. De hade ungefär samma skivor som i Sverige (faktiskt väldigt mycket *svensk* musik, som lär ska vara mycket populär i Japan). Lite förvirrande upplägg på allt, skivorna var ordnade i alfabetisk ordning, men inte efter *vårt* västerländska alfabet utan efter *deras* japanska *fonetiska* alfabet. Sälunda stod till exempel REM under 'A'. Hasse blev avspisad på det första stället, han gick fram till killen bakom disken och frågade någonting, men killen bara stirrade ner i disken (om-jag-står-såhär-så-kanske-de-går-snart) och sa någonting enstavigt varje gång Hasse försökte fråga någonting. På det andra stället var de lite hjälpsammare och Hasse köpte en gammal Led Zeppelin-dubbel, *Physical Grafitti*.

Slank även in på ett McDonalds (efter att ha upplöst vår ed om att slå varandra i huvudet vid McDonaldsbesök) och tog ett *Big Mac Meal* som mellanmål vid fyratiden, bara för att få prova och se hur det var. Och mycket riktigt var det precis som hemma, möjligen att mina Pommes Frites var lite för hårda för att vara riktigt godkända.

På vägen tillbaka till hotellet passerade vi även genom en *pachinko*-spelhall. Det är ett fullkomligt obegripligt fenomen där japaner i alla åldrar sitter koncentrerade framför maskiner där stålkulor trillar ner mellan olika piggar och beroende på var de hamnar kan de vinna fler kulor. Hallen vi gick igenom hade hundratals maskiner i flera våningar, och oväsendet var obeskrivligt. Vissa hade hela *tvättbaljor* fyllda med de där centimeterstora stålkulorna bredvid sig. Det är tydligen egentligen strängt förbjudet att vinna *pengar* i pachinko, men som regel finns det affärer alldeles vägg i vägg med spelhallarna där kulorna gäller som betalningsmedel.

Middag idag också?

Vi tog oss för egen maskin tillbaka till Fujitsu vid 17.45. Vi träffade de andra och gick en liten bit längre bort till en jätteliten familjerestaurang (karlen i familjen var kock, hans fru och deras dotter serve-

[1996-09-21 sid. 13]

rar) där de tydligen brukar äta väldigt ofta. Först av allt ringde de till hotellet och hörde efter hur det gick med vår taxibeställning. Tydligen gick det inte så bra, så någon av Fujitsukillarna ringde en bekant med försänkningar i taxibranschen. Det var problem att ordna en taxi just i den tid som vi vill ha den, runt sex på morgonen. Japanska taxichaufförer arbetar i regel 24-timmarsskift och skiftbytet ligger just vid 6-tiden på morgonen, så de ansträngde sig för att inte bara hitta en taxi åt oss utan också för att hitta en med en *pigg* chaufför som inte arbetat ett dygn i sträck.

Maten var jättebra, först kom två *enorma* fat in med olika friterade saker på, sedan även två stora fat med Sashimi. Speciellt bläckfisken är underbar, inte alls lika seg som bläckfisk brukar vara. Normalt brukar man stoppa en skiva i munnen och tugga 30 gånger utan att lyckas finfördela den nämnvärt, så man ger upp och sväljer ändå. *Kirin* öl och varm saké till maten. När jag gick på toaletten var denna bara som en bidé nedsänkt i golvet. Det stod en gubbe utanför och sjöng och sålde varm sötpotatis, så någon rusade ut och köpte oss varsin som efterrätt.

Vi klappade i händerna och kallade det en kväll, och promenerade tillbaka till hotellet. Kvällen var tyst sänar som på insekter (Cikador?) som satt i träden och lät. Efter att ha köpt varsin Cola i automaten gjorde vi upp om att träffas klockan 06.00 morgonen efter. Jag ringde hem till min farmor som fyllde 80 år och gratulerade henne. Fantastiskt bra telefonlina, det lät som om hon skulle sitta i rummet bredvid. Vid 23-tiden släckte jag, efter att ha packat och ställt klockan på 05.30.

Onsdag

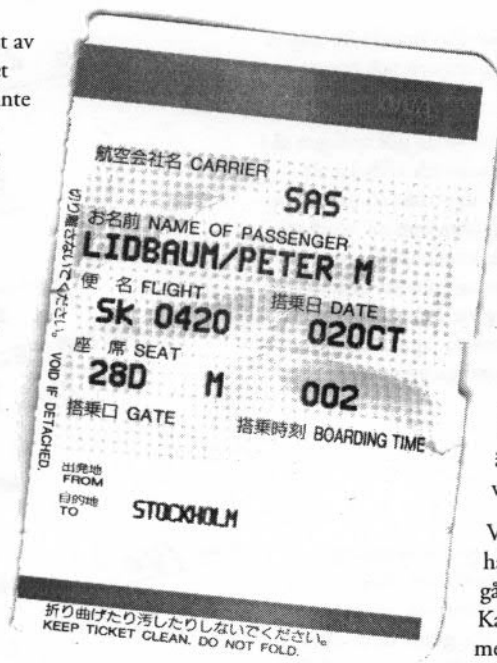
Vaknade på utsatt tid, duschade och klädde på mig. Hasse bankade på dörren strax efter 6 och tillsammans gick vi ner till lobbyn för att checka ut. Väl nere på gatan märkte vi att vi var ganska törstiga, så Hasse åkte upp igen till automaterna och köpte oss varsin Coca Cola.

Taxin kom redan 06.15, men chauffören (en äldre man) sprang genast ur den och försvann bort, med motorn igång. 5 minuter senare var han tillbaka, och Hasse visade honom en lapp med destinationen på för att vara *riktigt* säkra på att vi hamnade rätt. Turen tog ungefär en timme, från början i hög fart på gator som inte var mycket bredare än bilen, sedan på allt bredare motorvägar. Passerade *Tokyo Tower*, ett makalöst fullt rött Eiffelliknande TV-torn.

Till slut kom vi i alla fall fram till bussterminalen (TCAT). Vi köpte biljett och hamnade direkt längst bak på en buss ut till flygplatsen. Resan ut dit tog *ytterligare* cirka 65 minuter, när vi kom fram ställde jag mig och vaktade vårt bagage medan Hasse gick iväg och hämtade ut montern från bagageförvaringen. Med allt bagage samlat gick vi iväg för att checka in. SAS incheckning hade inte kommit igång än så vi fick vänta ett tag, men när de väl öppnade var vi först i kön. Hasse frågade om vi kunde få platser med lite extra benutrymme. Jag kikade på vägen, och vi hade hela 17 kg övervikt (handbagaget oräknat!), men tanten bakom disken rörde inte en min, det verkade gå så bra ändå. Vakten som röntgade min väska pekade på en misstänkt sak med en massa tåtar på röntgenbilden och frågade mig vad det var. Jag hade ju inte den blekaste aning, så jag fick öppna väskan och titta. Det visade sig vara det trilska insticksmodem som vi köpte i Sydney.

Med våra boardingpass i handen gick vi upp en trappa till alla affärer. Åt amerikansk frukost (Ham&Eggs) på ett ställe. Funderade om de affärer som fanns där verkligen var *TaxFree*-affärer, och enades om att de nog förmodligen *inte* var det, så vi gick vidare.

Vi fick betala en "flygplatsserviceavgift" i en automat, och med det kvittot i handen gick vi igenom immigration och fick en

"utresestämpel" i passet. Här på andra sidan fanns bara två affärer, och de hade mest bara sprit. Hasse såg besviken ut (han hade tänkt köpa sig en kamera), jag köpte en portabel CD-spelare från Sony med digitalt stötminne, för bara ¥19.000 (c:a en tusenlapp). Jag gick runt lite mer och tittade medan Hasse satt kvar och läste. Köpte oss varsin Cola, som vi konsumerade medan vi boardade.

När vi kom ombord (Boeing 767) visade det sig att vi fått platser i en sektion av kabinen som i och för sig var ekonomiklass, men där stolarna var från *EuroClass*. Dessutom satt vi även *nu* på en *nödutgångsrad*, så benutrymmet var mer än godkänt!

Vi skulle ha lämnat Tokyo 11.45, men var en halvtimme sena. Lunchen kom nästan på en gång och var mycket bra, Fläskfilé och Sushi. Kaptenen hälsade oss alla välkomna och inledde med att be om ursäkt för förseningen. Dessutom berättade han att vi tyvärr skulle bli *ännu*

mycket mer försenade eftersom vi hela vägen skulle komma att ha en kraftig motvind, så flygturen kommer att ta två timmar längre än normalt. Hasse och jag började genast kalkylera, två timmar var ungefär vad vi hade på oss i Köpenhamn, det borde innebära att vi missar anslutningen till Stockholm. Med *extrem* tur så kommer *vi* med, men *bagaget* blir kvar, så då skulle vi få det hemkört och slippa släpa på det från Arlanda.

Flygturen tog över tolv timmar, och de hann med att visa inte mindre än 4 filmer. Först *Twister* (Hasse höll med mig i min analys—hyfsade specialeffekter, helkass story), sedan *Down Periscope* (komedi ombord på en ubåt), *Bed of Roses* (tragikomiskt om hjärtsjuka) och *Mission Impossible* (igen). Jag tittade just inte på någon av dem, utan lekte med min nya fina CD-spelare och läste. Vi flög ganska långt norrut, på en spikrak rutt över de nordligaste delarna av Sibirien.

Efter ännu en måltid landade vi på Kastrup strax efter klockan 17.00, 20 minuter innan vårt plan till Stockholm skulle gå. Vi hann till och med stanna till på en *TaxFree*-shop på vägen till gaten, jag köpte en flaska *Martell* konjak till min käre fader med de Yensedlar jag hade kvar. Kom direkt ombord på Stockholmsplanet (MD-81), och våra platser var allra längst bak, vid motorerna.

Flygturen till Stockholm tog bara en knapp timme, maten var bara kaffe och en macka. Snygg landning. Vi kom ut sist av alla och gick iväg igenom passkontrollen bort till väskbanden. Jag upprepade hela tiden glatt att våra väskor *omöjligt* kunde ha klarat bytet i Köpenhamn, att vi lika bra kunde gå och anmäla dem försvunna på en gång. När bagagesnurrarna väl kom igång så var våra väskor bland de första som kom. Suck. Med allt bagage på en kärra kom vi igenom tullen utan problem också, de stod och kramades när vi passerade (en före detta anställd på kryckor var tydligen med på vårt plan).

Hasse ville ta taxi hela vägen hem, men den billigaste vi hittade tog 395 kr, och då dessutom bara till den *första* adressen. Så vi tog flygbussen istället, från Cityterminalen fortsatte Hasse i en flygbusstaxi hem till Bandhagen (han tog montern) medan jag klev ner i underjorden och tog en tunnelbana hem. Jag dumpade väskorna på sängen, öppnade ett fönster på vädring och travade ner till korvkiosken mitt emot Globen, där jag köpte mig en äkta svensk tunnbrödsrulle! *Mmmmmm, det är skönt att komma hem ibland!*

[1996-09-21 sid. 14]